

Universitätsbibliothek Wuppertal

**DIONYSII || LAMBINI MON-||STROLIENSIS RE-||GII
PROFESSORIS,|| IN || Q. HORATIVM FLACCVM EX FIDE
ATQVE || AVCTORITATE COMPLVRIVM LIBRORVM
MANV-||scriptorum à se emendatum, et aliquoties
recogni-||tum, ...**

Horatius Flaccus, Quintus

Frankfurt/Main, 1577

Ode 11: Ad Phyllidem

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1066](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1066)

A nem, & barbam nascentem funditus extirparet ac deleret: atque hoc pacto glaber, laevis & imberbus permaneret. quod ei bene processit. nam cum adolescentem annorum decem & octo Venetijs vidissem, in eundem postea Romae annos triginta natum anno duodecimo post fortè incidit, æquè imberbum, ut erat adolescentulus.

PUNICEÆ] purpureæ. Od. 9. Punico Lugubre mutavit sagum. Virgil. lib. 12. Æn. cum primū crastina calo Puniceis inuicta rosis aurora rubebit.

HISPIDAM] hirsutam, horridam, barbatam, pilosam, asperam. Theocritus Εραση, formæ puerilis breuitatem cum rosa, viola, lilio, niue confert his versibus, Καὶ τὸ ῥόδον καλὸν ὄσφι, καὶ ὁ χέρονος αὐτὸ μαρμαίρει. Καὶ τὸ ἰὸν καλὸν ὄσφι ὀνείαρι, καὶ τὰ χυμῶνα. Δευκὸν τὸ κρινὸν ὄσφι, μαρμαίρειται ἀνίκα πῖπται. Α δὲ χέρον λευκά, καὶ τὰ κίκαται ἀνίκα παχῶνα. Καὶ κάλλος καλὸν ὄσφι τὸ πικιδιόν, ἀλλ' ὀλίγον ἔστι. id est, Pulchra rosa est, sed eam tempus corrumpit & vrit: Pulchra quidem viola est Zephyris spirantibus, illam Sed nimium festina vrget, præcepitque senectus. Lilia candida sunt, sed tempore victa fatiscunt. Candida nix etiam est, sed sole aut igne liquefcit. Sic pueri facies, pulchra, & incunda, decensque est: Sed cito marcescit, neque longos permanet annos.

B TE IN SPECVLO] sic habent septem libri veteres: cum vulgati præpositionem in non habeant.

ALTERVM] differentem, dissimilem, mutatum ab hoc, qui nunc es. Græci ἕτερον dicunt, id est, alterum. Αριστ. ῥητορ. β. τὸ γὰρ δεινὸν, ἕτερον τῷ ἐλεεινῷ. & ἡθικῶν κ. ὁ φίλος ἕτερος ὂν τοῦ κολακῆος. nam quod horribile est, differt à miserabili. & de moribus ad Nicom. lib. 10. amicus, qui alter est ab assentatore. Sed hac de re plura alibi.

QVÆ MENS EST HODIE, CVR EADEM, &c.] Non dissimile est illud Tibulli lib. 1. At te pœna manet, nisi desinis esse superba. Quam cupies vovis hunc renocare diem? & Terentii in Hecyra, Eheu me miseram. cur non aut istac mihi Ætas & forma est, aut tibi hac sententia? & Aufon. Nunc piget & quereris, quod non aut ista voluntas Tunc fuit, aut non est nunc ea forma tibi. & Homer. ὁδ. π. Αὐτὰρ ἐχθρὸν ἕτερον νέος ἔϊλεω τῶ δ' ἐνὶ θυμῷ. id est, Porro autē [vitiā] ego ita iuuenis essem hac mente.

C INCOLVMES] laeues, & imberbes, quamdiu enim tales manent impudici pueri genæ, saluæ sunt, & integræ: barbatae autem, & pilosæ atque hirsutæ, corruptæ sunt, & quodammodo mortuæ, neque iam integræ, neque incolumes: quia ineptæ ad quæstum meretricium, & amores puerileis.

AD PHYLLIDEM.

Ode II.

Inuitat eam ad epulas die natali Mæcenatis.

EST mihi nonum superantis annum Plenus Albani cadus: est in horto,

Phylli, nectendis apium coronis, Est edera vis

Multa, qua crineis religata fulges: Ridet argento domus: ara castis Vinceta verbenis auet immolato

Spargier agno: Cuncta festinat manus: huc, & illuc Cursitant mistæ pueris puella: Sordidum flammæ trepidant rotantes Vertice fumum.

Vt tamen noris, quibus aduoceris Gaudijs: idus tibi sunt agenda, Qui dies mensem Veneris marinae Findit Aprilem,

Iure sollennis mihi, sanctiorque Pæne natali proprio, quod ex hac Luce Mæcenus meus affluenteis Ordinat annos.

Telephum, quem tu petis, occupauit Non tuae sortis iuuenem puella Diues, & lasciuia: tenet que grata Compede vinctum.

Terret ambustus Phaëton auaras Spes: & exemplum graue præbet ales Pegasus, terrenum equitem grauatius Bellerophontem:

Semper ut te digna sequare: & ultra, Quam licet sperare nefas putando, Disparem vites. age, iam meorum Finis amorum,

(Non enim posthac alia calebo Femina) condisce modos, amanda Voce quos reddas. minuentur atra Carmine curæ.

EST MIHI NONVM S. A.] Est mihi Albani vini cadus, quod vinum nouem & amplius, annorum est.

PLENVS ALBANI CADVS] Albanum vinum commemorat Athenæus lib. 2.

NECTENDIS APIVM CORONIS] utebantur veteres illi coronis in conuiujs, obscure significantes rerum abundantiam, & copiam. ἄπυ enim, quod valet coronare Latinè, implere est: ut apud Hom. ὁδύσσ. α. Κεῖροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέφανον ποτόιο, quæ versum propemodum ad verbum expressit Virg. lib. 1. Æn. Crateras magnos statuunt, & vina coronant. quamquam nonnulli arbitrantur, solitos

D

E

F

A solitos esse poculis imponere coronas, & ita Virgilij verbum intelligendum: quæ sententia Tibulli auctoritate confirmari potest lib. 2. *Aut è veste sacris tendent umbracula fertis Vineta: coronatus stabit & ipse calix.* Iterum Virg. Æn. 3. *Tum pater Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero.* conficiebant autem ex edera, vel apio coronas ad significandam eam, quæ in conuiuio versari debet, hilaritatem, & iucunditatē. Theocr. in Amaryllide. *Τὸν σφραγὸν πῖλαι με καὶ τῶν κὰ λειπὰ πιποσίς, Τὸν ποὶ ἔργον Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω.* id est, coges me tua scuitia coronam statim discerpere: quam ego tibi Amarylli ex edera connexa seruo. Anacr. *ὅππῃ δ' ὄφρῳσι σελίνων σφραγίσκουσ θέμενοι, θάλλειαν ἑορτῶν ἀγάζομεν Διονύσιον.* id est, supercilijs autem coronas ex apio imponentes diem festum & epulas Dionysio celebremus. Anea, & focijs eius, cum primùm in Italiam aduenissent, humi discubentibus, ac prandentibus, solum apio fuisse substratum, idque illis mensæ loco fuisse scribit Dionysius Halycarn. lib. 1. ἀρχαῖοι. ῥομ. vide suprâ annot. ad Od. 17. lib. 1. Linus apud Virgilium in Sileno, apio coronatus est. *Vi Linus hæc illi diuino carmine pastor Floribus, atque apio crineis ornatus amaro Dixerit.* Sed cur hic ex apio coronas conficere cogitat, cum apium sit herba lugubris, & funebris, si Suidæ credimus? sic enim ille, *σέλιον σέφανος, πένθιμός ἐστι. τὸ γὰρ σέλιον πένθει παροσῆκει:* id est, corona ex apio, lugubris est. apium enim luctibus conuenit, cum quo congruit & Plinius li. 20. cap. 11. *Chrysippus & Dionysius dicunt neutrum apium ad cibos admittendum: immo omnino nefas. nam id defunctorum epulis dicatum esse.* An apium Græcis lugubre, Romanis non item? an cibum quidem ex apio, funebris est: corona verò ex apio nequaquam? Nam & alibi in rebus lætis, & secundis coronæ ex apio ab Horatio adhibentur: vt Oda 36. lib. 1. *Neu desint epulis rose, Neu viuax apium, neu breue lilium.* Huc pertinet illud Arnobij lib. 5. aduersus gentes, *Oblinioni etiam Corybantia sacra donentur: in quibus sanctum illud mysterium traditur, frater trucidatur a fratribus: interempti ex sanguine apium natum, prohibitum mensis olus illud apponi, ne à manibus mortui in expiabilis contraheretur offensio.* Sed ἐν παρόδῳ, quod doctus quidam ad ostendendum, hanc herbam esse tristem & funebrem, affert verba illa Ciceronis ex epist. quadam ad M. Cælium lib. 2. epist. non longè ab extr. *Vt or atatis vitio, inquit, velim ita sit, sed tamen togam prætextam texi Appio, puto te audisse, &c.* ubi ille legit apio, cum sit scriptum in omnibus libris emendatis Appio, & sit nomen proprium gentile Appiorum: vehementer errat. conficiebantur etiam ex philyra coronæ. sed hæc erant sumtuosiores, vt Od. vlt. lib. 1. *Displicent nexa philyra coronæ.* ad quem locum lege, si tibi commodum est, quæ annotauimus, commemorat coronas etiam lib. 2. Sat. 3. *potus vt ille Dicitur ex collo furtim carpisse coronas, Postquæ est impræsi correptus voce magistris.* ad quem locum quædam alia annotata sunt similia.

CRINEIS RELIGATA] sup. Od. II. lib. 2. *somam religata.* & Od. 5. lib. 1. *cui flauam religas*

comam. & Od. II. epod. *Flauam renodantis comæ.* fulges autem pro eo, quod est, fulgere soles, vt rectè Porph.

RIDET ARGENTO DOMVS.] γελᾷ. renidet. hilaritatem quandam præ se fert. vide annot. ad Od. 18. lib. 2.

ARA CAST. VINCTA VERB.] aræ ex cæspitibus, & terra exstructæ, verbenis reuinciebantur. Est autem verbena (vt scribit Plin. li. 22. cap. 11.) gramen ex ara, seu ex arce cum sua terra euulsium. Hac utebantur legati cum ad hostes clarigatum, id est, res repetitum mittebantur: hac lous mensa verrebatur, domus purgabatur, ac lustrabantur, vt idem scribit lib. 25. cap. 9. Quamquam verbenæ in sacris non herbam certam, sed quamlibet frondem, & quemuis ramum, modò felicem, significant: verbi gratia frondem pineæ, myrteam, lauream, oleaginam. Festus. *Sagmina vocantur verbena, id est, herba pura, quia ex loco sancto arceiebantur.* [sic autem legendum, non, arcebantur] *a consule, pratorèue legatis proficiscentibus, ad sedus faciendum, bellumque indicendum, &c.* Porphir. *Verbena dicta quasi herbena.*

AVET IMMOLATO, &c.] videtur cupere infici, seu imbui sanguine agni mactati.

CVNCTA FESTIN. MAN.] omnes diligentiam adhibent, manúsque admovent ad eam, quæ parò. festinat *αὐτίθει*, studium adhibet. sic Theoc. *Ἡρακλῆσκω ἐνεπλήσθη δὲ δόμος αὐτίθοντος ἐκάστου.* significat quantus sit apparatus. SORDIDVM] ab effectu, quia quicquid fumus contingit, sordescit.

TREPIDANT] cum trepido, seu tremulo motu sursum feruntur. vide annot. ad Od. 4. lib. 2.

ROTANTES] torquentes, glomerantes, rotarum in morem volentes. sic Virg. Georg. 1. & Æn. 3. *globos flammaram* appellat, flammam ætne globorum in modum erumpentis.

VT TAMEN NOR. Q. ADV.] Vt tamen scias ad quem diem festum omni lætitiâ celebrandum voceris, *idus, &c.*

QVIBVS GAUDIIS] Oda proxima infra, *Ad quasi properas gaudia, &c.*

IDVS] Idus Apriles, vt statim declarat. *eidus* malim scribi per ei, vt docet Plut. & vetera marmora admonent.

MARINÆ] sup. Od. 26. lib. 3. *Læuum marina qui Veneris latus Custodit.* Aprilem autem à Venere, quam Ἀφροδίτῳ Græci appellant, nomen traxisse docet Plutarch. in Numa, vel, vt alij volunt, ab aperiendo, quod idem auctor scribit.

FINDIT] videtur voluisse declarare iduū etymon. Nam Plutarchus *ῥωμαῖοις*, idus deriuat vel *ἀπὸ τῆς εἰδύος ἀπὸ τῆς κάλλος*, quia idibus dimidiata luna est, vel *ἀπὸ τῆς διῆος*, vel *ἀπὸ τῆς ἰδυάρε*: iduare, quod est *μερίζειν*. id est, diuidere. idus enim *διχοπημοῖσι τὸν μῆνα*. id est, idus enim mensem in duas partes diuidunt. Sed admonendus est lector, hæc postrema verba Plutarchi, ne quis frustra quærat, non reperti in vulgatis codicibus. IVRE] propter amicitiam, quæ mihi cum Mæcenate intercedit.

SOLLENNIS] dies festus status, & fixus: vt dicimus sacrificium sollenne, quod & certo anni tempore, & omnibus annis præstari debet à sol-

A so, id est, toto. Festus. M. Tull. Tuscul. 1. *cum enim illam ad solenne, & statum sacrificium curru vehi ius esset satis longè ab oppido ad fanum, &c.* de hac voce vide annot. ad epist. 1. lib. 1. ibid. *Insanire putas sollemnia me.*

QVOD EX HAC LVCE, &c.] id est, quia ab hoc die annos ætatis suæ ordine numerat ab hoc die annorum ætatis suæ numerandorum initium ducit, hic dies est eius natalis. significat, Mæcenatem idibus Aprilibus esse natum, & idus Aprileis, esse diem eius natalem.

AFFLUENTEIS] accedenteis, seu accrescenteis. tralatio est à fluminibus. Virg. Æneid. 2. *leni fluit agmine Tiberis.* Sic iterum Horat. epist. 1. li. 1. *Sed mihi tarda fluunt, ingrataque tempora.*

ORDINAT] ordine numerat. alij sic, *affluenteis ordinat annos*, id est, à singulis diebus natalibus constituit quid quoque anno sit acturus. non placet.

TELEPH. QVEM TV PET. OCCVP. &c.] Telephus, quem tu amas, & expetis, in puella tibi valde dissimili, loco, re, genere, amorem suum collocavit, eiusque amore irretitus est.

B **NON TVÆ SORTIS]** non tui generis, loci, rei, fortunæ. **TENETQVE GRATA COMP. VINCT.]** tenetque grata servitute devinctum. sic Oda 33. lib. 1. *Ipsam me melior cum peteret Venus, Grata detinuit compede Myrtale Libertina, fretis acrior Adria, Curvantis Calabros sinus.*

TERRET AMBVST. PHAËTHON] Notissimum est, Phaëtonem, cum ætate iam adulta se Solis esse filium ex matre Rhoda, seu, ut alij volunt, Clymena, cognovisset, currumque patris moderari illo diu, multumque negante voluisset, cælumque, & terras ob augurandi inscientiam incendio miscuisset, ambustum ipsum, fulminemque percussum in Eridanum fluviium decidisse. Plato in Timæo sic interpretatur Phaëtonis fabulam:

C *Τὸ γὰρ ἂν καὶ παρ' ἡμῶν λεγόμενον, ὡς ποτὶ Φαέθων ἡλίου παῖς τὸ πῶ πατρὸς ἄρμα ζεύξας, ὅτι τὸ μὴ δυνατὸς εἶναι καὶ τὴν τὸ πατρὸς ὄδον εἰλαίνεν, τὰ τ' ὅτι γῆς ζωέκασε, καὶ αὐτὸς κεραιωθεὶς διεφθάρη, τὸ πρὸ μὲν μῦθος οἷμα ἔχον λέγεται, τὸ δὲ ἀληθές ὅτι τῶν αἰθέρων, καὶ κατ' ἄρσεν ἰόντων ἀφείλεται, καὶ ὅτι μακρῶν χρόνων γινόμενῃ τ' ὅτι γῆς, περιπολιῶ φθορά.*

Quæ verba (ut summam perstringam) hanc sententiam continent: per illam Phaëtonis fabulam, omnium, quæ circum terram, & sub cælo feruntur ac moventur, mutationem, eorumque, quæ sunt in terra, longo temporis spatio interitum, & deflagrationem multò igni erumpente significari. Lucretius libro 5. Platoni assentiens idem complectitur his pulcherrimis versibus, *Ignis enim superavit, & ambiens multa perussit, Aëria cum Phaëtona rapax vis Solis equorum Æthere raptavit toto, terræque per omnes. At pater omnipotens iratum percitus acri Magnanimus Phaëtona repenti fulminis ictu Deturbavit equis in terram, Solque cadenti Obvius æternam suscepit lampada mundi, Diffictòsque rededit equos, iunxitque trementeis. Inde suum per iter recreavit cuncta gubernans, Scilicet, ut veteres Graium cecinere poëta. Quod procul a vetera st animi ratione repulsum.* Horatius autem hoc Phaëtonis exemplo Phyllidem deterret, ne ma-

iora, quam, quæ sibi conveniunt, expetat, & concupiscat.

AVARAS SPES] id est, spes cupidas & avidas. hoc totum autem *terret avaras spes*, hoc est, vetat avidè sperare, seu vetat cupere & sperare, quæ nefas est cupere & sperare scilicet.

ET EXEMPL. GR. PRÆB. ALES PEGAS.] poëtice id attribuit Pegaso Horatius, quod à Iovis ira natum est. Nam Bellerophon Antæ calumnia liberatus, gravissimisque periculis perfunctus, denique gener Præti, regni que socius ac particeps factus, his rebus omnibus elatus, & Pegaso fretus, dicitur, quid in cælo esset, quidque ibi fieret, explorare voluisse. Qua audacia offensus Iupiter, cæstrum in Pegasum immisit. Ita excussus equo Bellephoron in Lyciæ campum decidit, qui Aleius ἄπο τὸ ἀλάστω, quod est errare, dictus est, quia in eo campo, debilitato corpore erravit. hæc Homeri interpretes ἰ. ζ. Vtitur eodem exemplo Pindarus Isthm. ἰδ. ζ. monens, nequis sibi immortalitatis spem proponat, cum simus mortales, vitæque multo brevioris, quam ut Deorum sedem attingere possimus. Verba Pindari sunt hæc, τὰ μακρὰ δ' εἰ τις παρ' αἰών, βραχὺς ἔξμεθα χαλκῶπιδον θεῶν ἔδραν ὅ, πὶ πέρους ἔρριψε Πάγασος διαπύταν ἐθέλοντ' ἐς ἄραν ὀσμύς ἐλθεῖν μετ' ὀμάχουριν Βελλεροφόντα Ζηνός, id est, longa autem si quis circumspicit, cum sit brevior & imbecillior, quam ut ad deorum sedem aheneo pavimento constratam peruenire possit: primum Pegasus pennatus dominum Bellerophontem Iovis familiarem, & confabulatorem ad cæli stationes transire cupientem excussit, &c.

ALES] alatus, pennatus, penniger, πέρους, Pindarus. alitem posuit Oda 1. huius libri pro eo, qui alatis iumentis vehitur: *Tempestivus in domo Pauli purpureis ales olorbis, &c.* De Pegaso sup. Oda 27. lib. 1.

TERRENVN EQVITEM GRAVATVS] *grauatus equitem*, pro eo, quod est, *grauatus ferre equitem*, Horatianum est. Nam sic loquuntur & Græci, βαρῶμαι τὴν πνίαν, τὴν ἀπρίαν, id est, grauitero ferre paupertatem, infamiam, &c. Plutarchus in Casare, πῆς βασιλείῃσι, καὶ βαρῶμένοις τὴν δύναμιν. Sic & Suetonius in Tiberio, *matrem Liniæm grauatus.* idem in Augusto, *ampla & operosa prætoria grauabatur.*

TE DIGNA] tibi apta, tibi convenientia.

ET VLTRA QVAM LICET, SPER. NEF. P. DISP. V.] ordo est, & disparem vites, putando nefas esse, sperare ultra quam licet.

DISPAREM VITES] Prouerbiū est vulgatum apud Græcos, quod monet, ut sibi quisque æqualem uxorem ducat, πῆν καὶ σαυτὸν ἔλα: subintelligit βέμβια. hoc est, turbinem tibi convenientem & propinquum age. natum à luso puerorum turbines flagellis circumagentium ac versantium. lege in libris epigrammatum Græcorum, pulcherrimum Callimachi epigramma ad Dionem. Ita igitur & Horat. Phyllidi suadet, ut amicum sibi parem deligat: ab amore Telephi animum auertat.

FINIS AMORVM] ô Phylli, quam omnium postre-

A postremam amare constitui. sic Propert. libro 1. *Cynthia prima fuit, Cynthia finis erit.*

CALEBO] incendar, ardebo, vt Od. 9. lib. 3. *Donec non alia magis Arsiſti.*

MODOS] cantus, carmina modulata.

REDDAS] reddere interdum est id, quod ab aliquo acceperis, ac didiceris vel recitare, vel cantare, vt hîc, & suprâ Od. 6. huius libri, *Reddidi carmen docilis modorū Vatis Horati.* & epist. ad Loll. 2. li. 1. *Vt puerum scno credas dictata magistro Reddere.* idem ad Pifones de arte poët. *Reddere qui vos iam scit puer.* & Lucret. li. 4. *reddere dicta. Et sonitus audire (seuera [al. sonora] siletia noctis Vndiq; cum constent) & reddere dicta tacentes.*

ATRÆ] id est, tristes, vel quia tenebræ nigræ sunt, quæ viuus inuisæ, & tristes sunt: vel quia nigra omnia per se tristia & horribilia sunt. centies notauimus. vſitatum est Horatio hoc epithetum. sup. Od. 14. li. 3. *Hic dies verè mihi festus atras Extimet curas.* & Od. 1. eiusd. *Post equitem sedet atra cura.* & Saty. 7. lib. 2. *nam comes atra premit, sequi iurque fugacem.*

B AD VIRGILIUM.

Ode 12.

Describit veris aduentum: tùm eum inuitat ad epulas, ea condicione, vt secum pro symbola, vnguenti nardini onychem afferat.

I Am veris comites, quæ mare tēperant,
Impellunt animæ lintea Thraciæ:

Iam nec prata rigent, nec fluuij strepunt
Hyberna niue turgidi.

Nidum ponit, Ityn flebiliter gemens,

Infelix auis, & Cecropiæ domus

Æternū opprobriū, quòd malè barbaras
Regum est vltæ libidines.

C Dicunt in tenero gramine, pinguium

Custodes ouium, carmina fistula:

Delectant que deum, cui pecus, & nigri
Colles Arcadiæ placent.

Adduxere sitim tempora Virgili:

Sed, pressum Calibus ducere Liberum

Si gestis, iuuenum nobilium cliens,

Nardo vina merebere.

Nardi paruus onyx eliciet cadum,

Qui nunc Sulpitij accubat horreis,

Spes donare nouas largus, amaræque

Curarum eluere efficax.

Ad quæ si properas gaudia, cum tua

Velox merce veni. non ego te meis

Immunem meditor tinguere poculis,

Plena diues vt in domo.

Verùm pone moras, & studium lucri.

Nigrorūmq; memor, dum licet, ignium

Misce stultitiam consilijs breuem.

Dulce est desipere in loco.

IAM VERIS COMITES] hæc Ode eiusdem fere est argumenti, atque septima.

IMPELLUNT LINTEA] impellunt vela.

ANIMÆ THRACIÆ] id est, venti Thracij, nempe Fauonij. Quidam putant Etesias significari, à quibus valde dissentio. nam Etesia æstate spirant: Fauonij vere ineunte. Quòd autem Fauonios, qui dicuntur à Græcis Zephyri, aiunt quidam non esse Thracios, quia Aquilones, qui sunt Septentrionales, Thracij appellantur à poëtis, respondeo, Homerum *ix. iōta* facere etiam Zephyrum à Thracia vnà cum Borea spirantem. Sic enim ille, *Βορέης, καὶ Ζέφυρος, τῶ τε Θρηκινθεν ἄντων:* ad quem versum notat Eustathius, Zephyrum dici vnà cum Borea spirare ex Thracia, vel quòd Thracia sit communis omnium ventorum quasi officina, seu commune domicilium: vel quòd Zephyrus per Thraciam in mare Græcum incidat: vel quòd Thracia falcis figuram præ se ferat: vel, vt alij volunt, sigma litteræ: quare cùm ita latè pateat, non esse mirum si ab vtraque eius parte hi venti spirare dicantur, Boreas à septentrionali, Zephyrus ab Occidentali. vide quæ sunt annotata sup. ad Odam 2 5. lib. 1. ibi, *Thracio vento.* Iam verò quòd alij dicunt, hîc æstatem perspicuè describi vel ex hoc versu intelligi posse, *Adduxere sitim tempora Virgili:* dico eum referendū esse nō ad anni, sed ad diei tempus: nempe ad horam diei septimam aut octauam, seu potius nonam, ac decimam: quo tempore Romani cenare solebant. Quòd si quis cōtendat pertinaciter ad anni tempus esse referendum, respondebo, in Italia Vernum tempus multo calidius, & siticulosius esse quàm in Gallia. Quocirca non debere esse mirum si dicat, *Adduxere sitim.* Præterea versus illi superiores, *Nidū ponit, Itym, &c.* declarat, hîc ver describi, non æstatem. hirundo enim Veris est nūtia, vt sciunt omnes: vnde prouerbiū, *Vna hirundo ver non efficit.* Itaque Horatius vernum tēpus significat per Zephyros & hirundinem primam, epist. 7. lib. 1. ad Mæcen. 2. *te dulcis amicer niset Cum Zephyris, si concedes, & hirundine prima.* adde quòd epithetum illud *veris comites*, argumento est significari Fauonios, qui vna cum vere ineunte spirant, neque probo quòd illi, *veris comites*, interpretantur, *ver sequentes.* quemadmodum (inquiunt) Od. 7. huius libri, dixit *ver proterit æstas.* Longè enim hoc illi dissimile est. Nam ver quidem sequitur æstas: & cōuenit ita loqui. sed *etesia sequuntur ver*, non item cōuenit. Multo autem minus cōuenit ita describere etesias: *ventos ver sequentes, mare temperatis, &c.* Postremò vocem *comes* non significare eum, qui subsequatur,